

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 8871-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המבקשת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה)

נגד

המשיב:

פלוני

בשם המבקשת:

עו"ד מיכל גזית, עו"ד יעל שניידר
רפ"ק יהודה ויור (יאח"ה)

בשם המשיב:

עו"ד ערן צלניקר

החלטה – נוסח מותר בפרסום

האם החלטה בדבר הגשת כתב אישום בכפוף לשימוע מהווה שינוי נסיבות המצדיק הסרת צו איסור פרסום מעל פרטיו של חשוד?

סעיף 70ג לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט)

מורה:

(א) ציווה בית המשפט על איסור פרסום לפי סעיף 70(ד), (ה) או (ה1), רשאי מי שמעוניין בביטול האיסור, לרבות כלי תקשורת, להגיש לבית המשפט שנתן את הצו בקשה לביטולו; בקשת הביטול תידון לפני דן יחיד.
(ב) היה מבקש הביטול כאמור בסעיף קטן (א) צד לבקשה לאיסור הפרסום, עליו להראות נסיבות חדשות המצדיקות את בקשת הביטול; לעניין זה, "נסיבות חדשות" – לרבות הזמן שחלף ממועד מתן צו איסור הפרסום.

לב המחלוקת בין הצדדים נוגע לפרשנות הוראת סעיף 70ג(ב). בתמצית: צו האוסר פרסום שמו ופרטיו המזהים של המשיב ניתן זה מכבר, והוארך לאחרונה בהחלטה מיום 15.1.20 למשך 60 ימים נוספים. זמן קצר לאחר מכן השלימה המבקשת לגבש את עמדתה בתיק החקירה, והחליטה להגיש כנגד המשיב (ואחר) כתב אישום בכפוף לשימוע. לפיכך פנתה בבקשה לעיון חוזר ולהסרת צו איסור הפרסום. לטענת המשיב, החלטתה של המבקשת איננה עולה כדי "נסיבות

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

חדשות" כהגדרתן בחוק, ומשכך אין עילה לבחון בשלב זה את הצורך במתן פומבי לשמו של המשיב. הצדדים טענו גם לגופה של הבקשה, קרי, המשיב טען כי הנזק שייגרם לו כתוצאה מקבלת הבקשה ופרסום שמו עולה כדי "נזק חמור" כהגדרתו בפסיקה, כזה המצדיק מניעת הנזק על פני העניין הציבורי שבפרסום.

רקע

1. עסקינן בפרשייה במסגרתה נחקר המשיב בחשד למתן שוחד לח"כ דוד ביטן (להלן: ביטן) במטרה לקדם שינוי תב"ע לצורך הקמת פרויקט בנייה למגורים בעיר ראשון לציון (להלן: הפרויקט). לפי החשד, במהלך שנת 2013 פנה המשיב לביטן שכיהן באותה עת כחבר מועצה בעיריית ראשון לציון (להלן: העירייה), סגן ראש העיר וחבר בוועדה המקומית לתכנון ובנייה, וביקש ממנו לפעול לקידום הליך שינוי התב"ע. השניים סיכמו, כך החשד, כי ביטן יסייע בקידום שינוי התב"ע, זאת כנגד התחייבות המשיב לתת לביטן שתי יחידות דיור בפרויקט, או את שוויין הכספי. בהמשך לכך פנה ביטן למקורבו (יכונה להלן: א"א) וביקש ממנו לכוות הסכם עם המשיב לעיגון התמורה שלקח ביטן בעד מילוי תפקידו. בסמוך לאחר מכן נכרת הסכם בו נכתב בכזב כי א"א הוא שיסייע למשיב (ולחברה באמצעותה פעל) בקידום שינוי התב"ע מול גורמים בעירייה, ובתמורה יקבל שתי יחידות דיור בפרויקט (להלן: ההסכם הכוזב). מאותו שלב ואילך פעלו המשיב, ביטן וא"א בהתאם להסכמות בעל פה אשר הועלו על הכתב בהסכם הכוזב. הקשר העברייני בין השלושה נמשך במהלך השנים 2013-2017, קרי, גם בתקופה בה כיהן ביטן כחבר כנסת (החל מחודש מרץ 2015). לפי החשד, מעת לעת, בהתאם לעמדות המתגבשות של הגורמים המקצועיים באשר לשינוי התב"ע, עדכנו המשיב וביטן את ההסכם הכוזב, באמצעות א"א, על מנת להבטיח כי ביטן יקבל תמורה עבור פעילותו בהתאם לתב"ע שצפויה הייתה להיות מאושרת באותה עת.

2. המשיב נחקר לראשונה ביום 4.2.18, ובתום החקירה שוחרר לביתו בתנאים מגבילים. למחרת פנה לבית המשפט בבקשה לאסור את פרסום שמו, מחשש לפגיעה בשמו הטוב ובעסקיו, זאת במיוחד על רקע השלב המוקדם והראשוני של החקירה. היחידה החוקרת (יאח"ה – להב 433) לא התנגדה לבקשה, ובית המשפט נעתר לה והורה על איסור פרסום פרטיו המזהים של המשיב למשך 3 חודשים (החלטה מיום 13.2.18). בהמשך הוארך תוקפו של צו איסור הפרסום

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

מעט לעת בהסכמת הצדדים (ראו למשל בקשה משותפת מיום 13.1.19 בגדרה ניתן תוקף של החלטה להסכמות הצדדים). ביום 15.9.19 התקיים לראשונה דיון בסוגיה בבית המשפט, בעקבות התנגדות היחידה החוקרת לבקשת המשיב להארכה נוספת של צו איסור הפרסום. בתום הדיון הגיעו הצדדים להסכמה, שקיבלה תוקף של החלטה, להארכת תוקפו של הצו עד יום 1.1.20.

ביום 15.1.20 התקיים דיון נוסף, במסגרתו עמדה המבקשת על היקפם הנרחב של חומרי החקירה בפרשה כולה (הנוגעת לחקירות נוספות בעניינו של ביטן, כאלו שאינן קשורות למשיב), להשלמות החקירה המרובות שביצעה היחידה החוקרת בהנחייתה של הפרקליטות, ולכך שהתיק נמצא על סף קבלת החלטה סופית. בנסיבות אלה ולאחר שנשמעו הערות בית המשפט, הודיעה המבקשת כי תסכים להארכת תוקפו של צו איסור הפרסום לתקופה בת 45 ימים או עד קבלת החלטה (ככל שתתקבל) בדבר הגשת כתב אישום בכפוף לשימוע, לפי המוקדם. המשיב קיבל את המלצת בית המשפט להארכת תוקפו של צו איסור הפרסום לתקופה בת 60 ימים. כן קיבלו הצדדים במשותף את המלצת בית המשפט להארכת תוקף צו תפיסת מוצגים ורכוש למשך 120 ימים נוספים. בהחלטה שניתנה בתום הדיון עמדתי על היקף החקירה, על פרק הזמן הממושך בו פרטיו של המשיב נתונים תחת צו איסור פרסום, על כך שהתיק מצוי בידי הפרקליטות מזה כעשרה חודשים, ועל ההערכה הסבירה כי בתוך פרק זמן בן 60 ימים צפויה המבקשת לקבל החלטה סופית האם פניה להגשת כתב אישום (בכפוף לשימוע), אם לאו. במחלוקת שנפלה בין הצדדים העדפתי את עמדתו של המשיב, לאחר שסברתי כי "המתווה אותו הציעה המדינה, לפיו צו איסור הפרסום יפקע מאליו ככל שהמדינה תשלח הודעה לקראת שימוע, הוא מתווה פוגעני שאינו לוקח בחשבון את זכויותיו של המשיב, ולמעשה ימנע ממנו אפשרות כלשהי לבקש להאריך את תוקפו של צו איסור הפרסום".

3. זמן קצר לאחר הדיון, ביום 26.1.20 שלחה המבקשת למשיב "הודעה בדבר שקילת העמדה לדין והזמנה לשימוע", ובהתאם פנתה לבית המשפט ביום 30.1.20 בבקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 15.1.20, ולהסיר את צו איסור הפרסום. לשיטתה של המבקשת, ההחלטה על העמדת המשיב לדין בכפוף לשימוע מהווה נסיבה חדשה המצדיקה את ביטול צו איסור הפרסום, בהתאם להוראת סעיף 70ג(ב) לחוק בתי המשפט. לטענתה, האיזון הקבוע בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, המעניק בכורה לעקרון הפומביות, זכות הציבור לדעת והאינטרס הציבורי

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

בפרסום שמו של חשוד, בשילוב עם שינוי הנסיבות הנובע מההחלטה להגיש כנגד המשיב כתב אישום בכפוף לשימוע, מצדיקים את הסרת צו איסור הפרסום.

המשיב בתגובה ביקש לדחות את בקשת המדינה, ועתר להורות על הארכת תוקפו של צו איסור הפרסום עד להגשת כתב אישום, ככל שיוגש. לטענתו, המבקשת לא הצביעה על נסיבות חדשות, ובקשתה אינה עומדת בהוראות סעיף 70ג(ב) לחוק בית המשפט, זאת מכמה טעמים: (-) המסד הראייתי לא השתנה למן ראשית החקירה; (-) העברת התיק למסלול של שימוע איננה משנה את הסטטוס בו נתון המשיב כחשוד תחת חקירה; (-) המצב החריג במסגרתו עומד צו איסור הפרסום בתוקפו תקופה כה ממושכת רובץ לפתחה של המבקשת, שנתנה ידה להארכת תוקפו של הצו מעת לעת; (-) ישנם שני חשודים נוספים בפרשה ששמו נאסר לפרסום. המשיב טען בנוסף לצורך ממשי בהותרת צו איסור הפרסום על כנו, זאת בשל חשש מפגיעה בפרטיותו, בשמו הטוב ובעסקיו בטרם עת, קרי, עובר להגשת כתב אישום. לדבריו, פעילותו העסקית כרוכה בקבלת אשראי מהבנקים, וקם חשש כי אלו (כמו גם גורמים עסקיים נוספים) יפנו לו עורף כתוצאה מפרסום שמו כחשוד. המשיב הוסיף וטען כי בניגוד לטענת המבקשת, הציבור לא מגלה בו עניין, זאת בהיותו אדם פרטי ולא דמות ציבורית, וראייה לכך ביקש ללמוד מהיעדר מעורבות של כלי התקשורת שלא מצאו בשום שלב לפנות בבקשה להסרת צו איסור הפרסום.

4. בדיון מיום 16.2.20 חזרו הצדדים על עיקרי טענותיהם. המשיב הגיש לעיוני ריכוז הלוואות של החברות שבבעלותו, על מנת להמחיש את היקפי האשראי להם נדרשים עסקיו, זאת מחשש כי פרסום שמו כחשוד "עלול להוביל את הבנקים להדק את החגורה סביב תנאי האשראי שלו". לדבריו, לא צלח בניסיונו לקבל מסמך מהבנקים באשר לנזק שהפרסום עלול לגרום. כן טען כי המבקשת לא הייתה צריכה להקדים ולשלוח הודעה לקראת שימוע, בשעה שלא ניתן לקדמו בפועל, בשל סירוב המדינה למסור בשלב זה לב"כ המשיב (ולחשודים נוספים) את חומרי החקירה, לאור בקשתו של ביטן להמתין עם העברת חומרי החקירה עד שיתקיימו הבחירות הקרובות לכנסת. לשאלת בית המשפט אישר ב"כ המשיב בהגינותו כי אין קשר בין מועד קבלת חומרי החקירה על ידי ההגנה לבין דיון בעניין צו איסור הפרסום, וביקש להתמקד בעצם ההחלטה לשלוח הודעה לקראת שימוע מבלי שניתן לקיימו בפועל בשלב זה.

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

המבקשת טענה כי בניגוד לטענות המשיב, מאז שהתקבל התיק בידי הפרקליטות בוצעו בהנחייתה השלמות חקירה רבות והתיק התפתח והתעצם. אשר לנזק הפוטנציאלי שייגרם למשיב, טענה כי זה לא הוכח. היא התנגדה לזיקה שביקש ב"כ המשיב ליצור בין הדיון בשאלת איסור הפרסום לבין העברת חומרי החקירה לצורך קיום השימוע. בהתאם להנחייתי הגישה המבקשת לעיוני ביום 19.2.20 דו"ח סודי מעודכן אליו צורפו סיכום הפרשייה, פירוט חלק מההשלמות שבוצעו, טיוטת כתב האישום, העתק ההודעה לקראת שימוע וכן חלק מחומרי החקירה הגולמיים.

דיון

5. הכלל בדבר פומביות הדיון נגזר מחופש הביטוי ומזכות הציבור לדעת, שהם חלק מעקרונות העל המאפיינים את בסיס המשטר בחברה דמוקרטית. פומביות הדיון הוכרה כערך חוקתי, הן בדברי חקיקה מרכזיים והן בפסיקת בית המשפט העליון. ראו ע"א 4244/12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' תת ניצב אפרים ברכה (31/12/2012); ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני (27/02/2008); ע"פ 11793/05 חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל (5/4/2006).

בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט נקבע חריג לכלל:

"בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום או פרט אחר מפרטי החקירה, אם ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבר כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני העניין הציבורי שבפרסום..."

מכאן, על מנת לאסור פרסום שמו של חשוד, על בית המשפט להשתכנע בקיומם של שני תנאים מצטברים: האחד – כי עלול להיגרם לחשוד "נזק חמור" כתוצאה מן הפרסום. השני – כי האיזון בין האינטרסים המתנגשים מצדיק את מניעת הנזק החמור העלול להיגרם לחשוד על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו. ראו, מבין רבים, רע"פ 4898/17 פלוני נ' אגף המכס והמע"מ (2.7.17) (להלן: עניין פלוני). כן ראו (בעניין פלוני) הפנייה להגדרת "נזק חמור" מתוך רע"פ 7276/13 פינטו נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (12.11.13):

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

"... אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך הפלילי... לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדיון על דרך של איסור פרסום שמו, מוטל הנטל להראות כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל באם יותר הפרסום – ונטל זה הוא משמעותי וכבד... על החשוד להראות, איפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל – החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו, והנלוות לה ולקשירתו שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי".

6. מקובלת עליי טענת המשיב כי עמדת המבקשת במהלך תקופת החקירה סייעה לכך שעד היום נותר שמו תחת צו איסור פרסום, זאת ללא בחינה יסודית של השאלה האם עניינו עומד בתנאים המפורטים בסעיף 70(ה1)(1). מנגד, עמדה זו של המשיב, לפיה "מה שהיה הוא שיהיה", לְמַצַּעַר עד להגשת כתב אישום (ככל שיוגש), מבלי לבדוק את האם קיימת הצדקה להותרת הצו בתוקפו, איננה מתיישבת עם הוראת המחוקק ועם הכללים שהותוו בפסיקה. ראו בש"פ 6988/19 בני פרץ נ' הוצאת עיתון הארץ (26.11.19): "העובדה שבעבר הוחלט על חיסוי שמו של החשוד איננה משנה את נקודת המוצא, שלפיה פומביות הדיון היא הכלל ואיסור הפרסום הוא החריג" (פסקה 35).

7. נזכיר כי בקשתו הראשונית של המשיב ליתן צו איסור פרסום, בקשה שהוגשה למחרת עיכובו לחקירה, נומקה כך: "המבקש יטען כי פרסום שמו לעת הזאת, כאשר החשד כנגדו עמום ולא ברור, הן ראייתית והן משפטית, יגרור עמו נזק עצום ורוב לעסקיו, לחברות אותן הוא מנהל וכמובן לשמו הטוב... אכן, המבקש נחקר באזהרה, בשל הבל פה של אדם אחר, ואולם רב המרחק לומר כי מעשיו נושאים "ריח פלילי", וודאי ככל שניתן להעריך סיכוי להגשת אישום כנגדו אם לאו". משמע, המשיב ביקש לשקול את הנזק העלול להיגרם לו כתוצאה מפרסום שמו אל מול ראשוניות החקירה והשלב המוקדם בו הייתה מצויה באותה עת. לכאורה, שיקול זה איבד מעוצמתו ככל שהתקדמה החקירה והתפתחה, ולמרות זאת צו איסור הפרסום חודש מעת לעת בהסכמת המבקשת.

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 8871-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני

8. כזכור, בדיון מיום 15.1.20 הוריתי על הארכת תוקף הצו פעם נוספת לתקופה מצומצמת בת 60 ימים בלבד, בציפייה שעד תום התקופה תתקבל החלטת המדינה בשאלה האם להגיש נגד המשיב כתב אישום בכפוף לשימוע, שלאחריה ניתן יהיה לשוב ולשקול את סוגיית פומביות הדיון. אמנם, ניתן היה לבחון אז את עניינו של המשיב בהתאם למתווה המפורט בסעיף 70(ה1)(1), אך סברתי כי לנוכח השלב המתקדם בו מצויה החקירה, כפסע מסיומה ומקבלת החלטה על ידי המבקשת, ראוי להמתין פרק זמן קצר נוסף בטרם ייבחן המתווה לגופו. שני הצדדים הסכימו להמתין פרק זמן קצר נוסף והיו חלוקים לגבי משכו, וכן באשר לשאלה האם הצו יפקע מאליו, שמא יהיה צורך בקיום דיון נוסף. מכאן, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים על כך שקבלת החלטה על ידי המבקשת בשאלה האם להגיש כתב אישום בכפוף לשימוע, עשויה להוות "קו פרשת המים", שלאחריו יידרש בית המשפט לסוגיה שבמחלוקת.

9. זה המקום לשוב ולהפנות לסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט, לחלקו השני של הסעיף:

"...הורה בית המשפט על איסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת" (הדגשה הוספה – ג"א).

משמע, המחוקק קבע כי מועד הגשת כתב אישום כנגד נאשם יהווה אבן דרך שהחל ממנה יפקע מאליו צו איסור פרסום פרטיו של חשוד שהוצא לפי סעיף 70(ה1)(1), ללא צורך בדיון ובשמיעת עמדתו של החשוד, אלא אם בית המשפט הורה אחרת. בבש"פ 1262/19 פלוני נ' מדינת ישראל (27.2.19) נקבע:

"עצם הגשת כתב האישום מעידה על קיומה של רמה ראייתית מבוססת יותר לביצוע העבירה ועל כן נקודת האיזון נוטה לעבר זכות הציבור לדעת והאינטרס הציבורי בפומביות הדיון (עניין מיצקין, פסקה 17).

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

יתרה מזאת, בשונה מהליכי מעצר, במסגרתם בודק בית המשפט את הרמה הראייתית הרלוונטית באותו שלב, בית המשפט הדן בבקשה להורות על צו איסור פרסום הוא הערכאה הדיונית הדנה בהליך העיקרי. משכך, הכרעה בבקשות מסוג זה בהכרח נעשית עוד בטרם נחשף בית המשפט לחומר הראיות. מדובר אפוא בשלב בו לא נסדקה חזקת החפות העומדת לנאשם, ואף על פי כן הכלל הוא פרסום והימנעות ממנו היא החריג.

ראו גם בש"פ 2571/19 אליאס חורי נ' מדינת ישראל (5.5.19):

"...גישתו של בית משפט זה בעניין פרסום שמותיהם של נאשמים בהליך פלילי היא ברורה. בשלב זה, נוטה הכף באופן מובהק לעבר פרסום, מטעמים רבים המבטאים הן את העיקרון בדבר פומביות הדיון והן שיקולים מעשיים הנוגעים בין השאר לעידודן של מתלוננות פוטנציאליות לחשוף את שעברו" (פסקה 13).

10. מחד גיסא, בהליך דנן טרם הוגש כתב אישום, קרי, עדיין איננו מצויים בשלב בו יפקע צו איסור הפרסום מאליו. מאידך גיסא, החלטת המבקשת להגיש כתב אישום בכפוף לשימוע משמעותה כי התביעה הכללית שקלה היטב את חומרי החקירה הרבים שנאספו בפרשה, והגיעה למסקנה כי אלו מבססים יסוד סביר להרשעה, קרי, מחייבים הגשת כתב אישום. בהינתן חשיבותו של הכלל בדבר פומביות הדיון, כזה המצדיק לרוב פרסום שמותיהם של חשודים כבר בשלב ראשוני של החקירה, אלא אם הם עומדים בתנאים המנויים בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט; בהינתן השלב המתקדם בו מצויה החקירה – לכאורה הסתיימה; בהינתן הארכת תוקף הצו (בדיון מיום 15.1.20) לתקופה קצרה על מנת לאפשר למבקשת לגבש עמדתה; בהינתן החלטת המבקשת (לאחר שבחנה את כל חומרי החקירה שנאספו ובעקבות פעולות השלמה שבוצעו) כי התיק בשל ומצדיק הגשת כתב אישום; ובהינתן עמדת המחוקק כי במועד הגשת כתב אישום יפקע הצו מאליו – בהינתן כל אלה מצאתי כי המבקשת עמדה בנטל להצביע על שינוי נסיבות המצדיק, למצער, עיון חוזר בהחלטה (מיום 15.1.20) להאריך את תוקפו של צו איסור הפרסום.

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 18-02-8871 מדינת ישראל נ' פלוני

11. בטרם אבחן האם המשיב עומד בנטל המפורט בסעיף 70(ה1)(1), עיינתי בדו"ח הסודי על נספחיו ובחומרי החקירה שהובאו לעיוני. בשלב זה של ההליך, טרם הגשת כתב אישום, כאשר המשיב עודנו חשוד, די בכך שהמבקשת תצביע על קיומו של חשד סביר הקושר את המשיב לעבירות המיוחסות לו. בית המשפט איננו צריך לקבוע האם התשתית הראייתית עולה כדי ראיות לכאורה, וממילא אין בדעתי להביע עמדה שיהיה בה להשפיע, לכאן או לכאן, על תוצאת הליך השימוע המתוכנן. בצד זאת, על רקע השלב המתקדם של החקירה (שלכאורה הושלמה), מצאתי לקבוע כי חומר החקירה מבסס נגד המשיב חשד סביר בעוצמה גבוהה לביצוע העבירות המיוחסות לו בטיטת כתב האישום.

12. נתתי דעתי לטיעוני המשיב בדבר הנזק העלול להיגרם לו כתוצאה מפרסום שמו, ועיינתי במסמך ריכוז ההלוואות המצביע, לדבריו, על היקפי חובותיו לבנקים. המסמך כשלעצמו איננו מלמד על מצבו הכספי של המשיב ומצב עסקיו, ולא הוגשה ראייה שיש בה להצביע על נזק מיוחד העלול להיגרם לו כתוצאה מפרסום שמו כחשוד בפרשה. אני מוכן לצאת מנקודת הנחה כי בהיותו איש עסקים הנסמך, בין השאר, על קשרים עם לקוחות, ספקים ובנקים, סביר כי ייגרם לו נזק תדמיתי כתוצאה מהפרסום, ונזק זה עלול להשפיע על מהלך עסקיו. עוד אני נכון להניח כי הפרסום יסב נזק לשמו הטוב של המשיב גם כאדם פרטי, ויגרום צער וקושי למשפחתו ולסביבתו הקרובה. אין בכך די. נזקים אלו מוכנים (אינהרנטיים) בחשיפת שמו של המשיב כחשוד, ואינם מייחדים אותו מאנשי עסקים אחרים. ראו בש"פ 1071/10 יוסף משה נ' מדינת ישראל (25.02.10):

"העוררים מנהלים עסק מסחרי, והחקירה המתנהלת בעניינם נוגעת לעבירות מס ערך מוסף, הקשורות בדרך הנהלתו של העסק. פרסום שמם של העוררים כמי שנתונים לחקירת רשויות המס עלול, אכן, לפגוע באמון הגורמים הבאים עימם במגע עסקי. אולם פגיעה זו מובנית בכל חקירה פלילית המתנהלת בעבירות מס הקשורות בניהול עסקים. אין ייחוד כלשהו בעניינם של העוררים מבחינת הפגיעה הצפויה מפרסום שמם בהקשר לחקירה. לפיכך, לא נתקיים התנאי הראשון הנדרש להפעלת הסמכות השיפוטית של איסור פרסום שמות החשודים, המחייב הוכחת קיומו של נזק חמור לעוררים. ממילא, אין אנו נדרשים לשלב השני הנדרש לצורך התרת האיסור המחייב שקלולו של "נזק מיוחד" לפרט מפרסום

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 8871-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני

השם אל מול אינטרס הציבור הטמון בפרסום" (פסקה 11).

13. מכאן, המשיב לא עמד בנטל להצביע על "נזק מיוחד", משמע, אין צורך לבחון את עוצמת הנזק אל מול הכלל בדבר פומביות הדיון. למעלה מן הצורך אציין כי העבירות החמורות המיוחסות למשיב, מתן שוחד לנבחר ציבור - ביטן (לרבות במועד בו שימש חבר כנסת) והלבנת הון, מקימות אינטרס של ממש בפרסום החשדות. השלב המתקדם בו מצויה החקירה מחזק ומעצים את הצורך במתן פומבי לחשדות. בהקשר זה אציין כי אינני מקבל את טענת המשיב, לפיה היעדרותם של כלי התקשורת מדיונים בעניינו, מלמדת על חוסר עניין ציבורי. הכלל בדבר פומביות הדיון שזור בעיקרון העל של זכות הציבור לדעת, ואיננו תלוי בעמדתם של כלי התקשורת ובסדרי העדיפויות שלהם. הערה נוספת: אינני מקבל את טענת המשיב כי המבקשת מנועה מהגשת הבקשה בטרם יועברו חומרי החקירה לעיונו. אין קשר בין הדברים. הליך זה מתנהל בשלב החקירה, עובר להגשת כתב אישום, קרי, במועד בו חומר החקירה חסוי מפני המשיב. מהלך עניינים חריג הביא לכך ששמו של המשיב נותר חסוי לתקופה ממושכת, אך אין בו כדי להצדיק הותרת הצו על כנו עד מסירת החומרים לעיונו של המשיב, כהכנה לקראת שימוע.

תוצאה

14. אני מקבל את הבקשה ומתיר פרסום שמו ופרטיו המזהים של המשיב. על מנת לאפשר לו להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי (בהתאם לסעיף 70ד לחוק בתי המשפט), אני מורה כי ההחלטה תיכנס לתוקף ביום 1.3.20 בשעה 12:00. בצד זאת, אני מתיר כבר עתה את פרסום ההחלטה תחת איסור פרסום זמני של שם המשיב.

ניתנה היום, כ"ח שבט תש"פ, 23 פברואר 2020, בהיעדר הצדדים, ותישלח אליהם. חומרי החקירה יוחזרו לנציגי המבקשת במוכירות בית המשפט. תזכורת פנימית ליום 2.3.20.

בית משפט השלום בראשון לציון

פ"ר 8871-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני

גילא אבנון, שופט